

Po pravici povedano pa je taka tudi z mojim ovarkom: če prevreš moje cvetje ali če ga vzameš preveč, se ti vzdigne želodec.

Moja sorodnica je tudi »zgaga« (*Anthemis pyrothomus*), ki ima mojemu podobno steblo in cvet, samo bolj hudo diši in bolj grenka je. Njen cvet kuhajo za povratno mrzlico, krče in otoke.

Zdaj me pa poznaš in veš, da mi je latinsko ime »Chamomilla« in domače — kamilica in da sem zvesta prijateljica vseh otrok.

Jože Tomažič

Posojilo in vračilo

(Narodna)

Nekoč je visoko na planini drvaril drvar, lesoval, oglaril, pozimi pa s sanmi sankal drva k vodni riži. Na planino pa pride nekoč sam kralj in naleti na drvarja. Nekaj časa opazuje drvarja pri njegovem delu, nato ga vpraša: »Koliko zaslužiš?«

»Šest zeksarjev!« mu odgovori drvar.

To se je kralju zdelo malo, zato nadaljuje: »Pa z njimi lahko živiš?«

»O, pač! Lahko, ker moram. Lepo si jih razdelim takole: dva vračujem, dva posojujem, dva pa imam za svojih dva in trideset!«

Kralju se je to zdelo zelo čudno, izprašuje in izprašuje, toda drvar mu vedno odgovarja eno in isto. Zato kralj premišljuje, kako bi vendarle zvedel za drvarja, na kakšen način lahko tako imenitno gospodariti. Sklene poslati svoje ministre k njemu na planino, rekoč: »Ker znaš tako dobro računati in še bolje gospodariti, da lahko od šestih zeksarjev dva posojuješ, dva vračuješ, a z dvema pa rediš še svojih 32, ti bom poslal na planino v rejo tri koštrune. Dobro jih ostrizi!«

»Bom, častivredni gospod!« in nadaljuje z lupljenjem plohov.

Kralj se vrne v svoje prestolno mesto in takoj pošlje svojega prvega ministra na planino k drvarju, da od njega izve njegov račun.

»Koliko zaslužiš?« vpraša prvi minister drvarja.

Drvar mu pove isto kot je povedal kralju. Ker pa mu je kralj dejal, naj mu pošlje koštrune in da jih naj dobro ostrize, zato zahteva od njega veliko denarja za odkupnino.

Odide prvi in pride drugi minister skušat drvarja, kako more s tako majhnim zaslužkom živeti pa še vračati in posojati. Toda drvar mu odgovori isto kot prvemu in ostrize tega koštruna še za večjo vsoto denarja. Resnice pa mu le ni povedal.

Odide tudi drugi minister, pa pride tretji skušat drvarja, kako more vračevati, posojevati in še preživljati svojih 32. Tudi temu odgovori isto in tudi tega koštruna ostrize še za večjo vsoto denarja. Skrivnosti pa le ne razodene.

Tedaj se kralj razjezi na svoje ministre in pošlje na visoko planino po drvarja. Drvar se obleče v boljšo obleko, natakne si na noge najboljše javorove cokle, se pred dvorom popraska za ušesi in odkašlja:

»Kaj zapovedo častivredni gospod?«

»Sedaj mi pa le povej, kako da lahko preživljaš svojih 32, pa še vračuješ in še posojuješ!«

Drvar se zasmije in kralju razloži: »Vidite, gospod! Zaslužim res samo šest zeksarjev. Od tega dva posojujem — porabim za otroke, kar mi bodo na moja stara leta vrnil; dva vračam svoji stari materi, ki me je skrbno redila; no, dva imam pa za svojih 32 — zob!«

Tedaj kralj pohvali drvarja in ga še obdari povrh.